

Rapport

Datum: 22 augustus 2007
Rapportnummer: 2007/175

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Limburg-Noord:

- niet hebben gereageerd op een melding van verzoekers vriendin via het 112 alarmnummer op 16 november 2005;
- na aangifte van vernieling van zijn auto op 17 november 2005 hebben verzuimd om de schade aan zijn auto in de aangifte op te nemen. Verzoeker stelt dat hij hierdoor zijn schade niet heeft kunnen verhalen op de verdachte.

Beoordeling

Algemeen

Op 16 november 2005 kreeg verzoeker problemen met zijn burelen. Deze ruzie resulteerde in twee aangiften bij het regionale politiekorps Limburg-Noord. Verzoeker deed op 16 november 2005 per internet aangifte van vernieling van zijn auto door de buurman. De politie nodigde hem uit om op 17 november 2005 op het politiebureau een nadere verklaring hieromtrent te komen afleggen. Hij kon dan ook de schade aan zijn auto tonen. Verzoekers buurvrouw deed op 16 november 2005 aangifte van mishandeling tegen verzoeker. Op 17 november 2005 legde verzoeker op het politiebureau een nadere verklaring af omtrent zijn aangifte. Voorts werd hij gehoord als verdachte van mishandeling.

Op 6 december 2005 nam K. de schade aan verzoekers auto op in het proces-verbaal van aangifte van de vernieling.

De zaak tegen verzoeker werd door het Openbaar Ministerie geseponneerd.

De zaak tegen de buurman kwam voor de rechter. De rechter te Roermond sprak de buurman vrij van vernieling, en verklaarde verzoeker als benadeelde partij niet-ontvankelijk in zijn vordering tot schadevergoeding, aangezien aan deze vordering een feitencomplex ten grondslag lag waarvoor verdachte niet was veroordeeld.

I. Ten aanzien van het niet reageren op de melding via 112

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Limburg-Noord niet hebben gereageerd op een melding van verzoekers vriendin via het 112 alarmnummer op 16 november 2005.

2. De korpsbeheerder onthield zich op dit punt van een oordeel. In het bedrijfsprocessensysteem van de politie (BPS) was gezocht naar een melding van 16 november 2005 met een verzoek om assistentie, maar een dergelijke melding werd niet aangetroffen. Wel was geregistreerd dat verzoeker per internet aangifte had gedaan.

Of verzoekers vriendin daadwerkelijk via 112 de vernieling had gemeld, was niet meer te achterhalen, aldus de korpsbeheerder.

Hij gaf vervolgens aan dat als een melding via 112 binnenkomt, direct wordt gevraagd om welk soort hulp wordt verzocht. Indien een burger via 112 een niet dringende melding heeft, wordt hij verwezen naar het reguliere telefoonnummer van de politie. Deze 112 meldingen worden niet in het BPS vastgelegd, maar na vierentwintig uur van de geluidsband gewist.

Als de politie wel direct actie onderneemt, wordt de melding geregistreerd in het BPS. Deze geregistreerde gesprekken worden op geluidsband opgeslagen en zes maanden bewaard.

In een door de korpsbeheerder bijgevoegd onderzoeksrapport naar de klacht van verzoeker van 8 februari 2006 werd vervolgens aangegeven dat, gezien de termijn tussen het moment van de mogelijke melding en het bekend worden van dit klachtaspect in januari 2006, geen onderzoek meer was gedaan naar het terugluisteren van de bandopnamen van de binnenkomende en vervolgens aangestuurde meldingen. Deze termijn overschreed namelijk de bewaartermijn van de digitaal opgeslagen meldingen, aldus de rapportage.

Beoordeling

3. Verzoeker stelt dat zijn vriendin op 16 november 2005 naar 112 heeft gebeld met een verzoek om assistentie. Tijdens het onderzoek is echter niet naar voren gekomen wat de vriendin precies heeft gemeld en wat de centralist hierop heeft geantwoord.

Nu de geluidsbanden inmiddels zijn gewist en er verder geen nadere informatie in het BPS beschikbaar is over de melding, kan de Nationale ombudsman niet vaststellen of verzoekers vriendin heeft gebeld noch beoordelen of de politie direct actie had moeten ondernemen naar aanleiding van de melding. Hij onthoudt zich daarom van een oordeel.

De Nationale ombudsman plaatst hierbij wel de kanttekening dat hij de opmerking van de korpsbeheerder dat de bewaartermijn van de digitaal opgeslagen meldingen van 16 november 2005 in januari 2006 was verstreken, niet begrijpelijk acht. Er waren toen immers nog geen zes maanden voorbij.

II. Ten aanzien van het niet in de aangifte opnemen van de schade aan de auto

Bevindingen

1. Verder klaagt verzoeker erover dat de politie na aangifte van vernieling van zijn auto op 17 november 2005 heeft verzuimd om de schade aan zijn auto in de aangifte op te nemen. Verzoeker stelt dat hij hierdoor zijn schade niet op de verdachte heeft kunnen verhalen.

2. Verzoeker deelde hierbij mee dat de politie niet naar zijn auto had gekeken. Later was hem gebleken dat politieambtenaar K. hem, na het opnemen van zijn aangifte, eerst wilde horen als verdachte van mishandeling. K. had hem echter alleen maar verteld dat hij het recht had om te zwijgen, omdat zijn verklaring werd opgenomen voor mishandeling van de buurvrouw. Er was hem niet verteld dat zij daarna naar zijn auto zou kijken. Verzoeker was erg boos over de aangifte die tegen hem was gericht. Als K. eerst naar zijn auto had gekeken, dan had zij kunnen zien dat verzoeker niet loog. Doordat zij niet naar zijn auto had gekeken, kon de buurman bij de rechtbank met valse getuigenverklaringen en leugens zoveel twijfel zaaien, dat hij is vrijgesproken. Hij had namelijk verteld dat verzoeker de schade later zelf had veroorzaakt, aldus verzoeker.

3. De korpsbeheerder achtte de klacht op dit punt niet gegrond.

Politieambtenaar K. had verklaard dat zij eerst van verzoeker een aanvullende verklaring terzake zijn aangifte van vernieling had opgenomen en aansluitend een verdachtenverklaring van mishandeling. K. had aangegeven dat verzoeker, toen zij hem wilde verhoren als verdachte van mishandeling, verbaasd had gereageerd en voorts kwaad werd. K. wilde eerst nog een door verzoeker meegenomen getuige horen, alvorens zij de schade aan de auto wilde bekijken. Volgens K. had verzoeker hiermee ingestemd en plaatsgenomen in de hal van het politiebureau. Toen K. na het horen van de getuige de schade wilde bekijken, bleek dat verzoeker uit het politiebureau was vertrokken. Op dat moment was er geen mogelijkheid meer om de schade aan de auto vast te stellen.
 . had nadien telefonisch contact opgenomen met verzoeker.

Op 6 december 2005 is de schade opgenomen en vastgelegd in een proces-verbaal. Omdat verzoeker op 17 november 2005 zelf was weggegaan, en K. op 6 december 2005 de auto op eigen initiatief alsnog had onderzocht, is de klacht niet gegrond, aldus de korpsbeheerder.

4. Politieambtenaar K. verklaarde tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman dat verzoeker op 17 november 2005 aan het bureau verscheen met zijn vriendin en een andere buurvrouw. Deze buurvrouw was getuige van de vernieling.
 . had allereerst de aangifte van verzoeker van vernieling opgenomen. Hierna had zij hem de cautie gegeven en hem gehoord als verdachte van mishandeling. Verzoeker was het hier niet mee eens, en werd boos op haar. Dit achtte K. ook wel begrijpelijk, omdat hij in eerste instantie immers kwam om aangifte te doen.

Na het verhoor, besloot K. om eerst de getuige te horen, en daarna met verzoeker naar de auto te kijken. Dit, omdat de auto ver van het politiebureau was geparkeerd. K. wist zeker dat verzoeker hier toe mee akkoord ging.

Toen de buurvrouw en K. na ongeveer vijftien minuten weer terug de hal van het politiebureau inkwamen, waren verzoeker en zijn vriendin verdwenen. Toen K. verzoeker hierop op zijn mobiel belde, bleek dat hij naar een ander politiebureau was gegaan. Hierdoor kon K. zijn auto niet meer bekijken.

K. had later opnieuw telefonisch contact met verzoeker opgenomen voor het maken van een afspraak om de auto te bekijken. K. wist niet meer welke dag dit was. Na een telefonische afspraak had K. de schade alsnog bekeken en vastgelegd in het proces-verbaal van aangifte, aldus K.

5. Verzoeker deelde tijdens het onderzoek nog mee dat hij niet wilde wachten tot de buurvrouw als getuige was gehoord, omdat hij kwaad was dat hij als verdachte van mishandeling werd aangemerkt, en eerst moest afkoelen. Verder wist hij niet dat K. nog naar de auto wilde kijken. Dat is hem later gebleken, aldus verzoeker.

Beoordeling

6. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is.

7. Vast staat dat politieambtenaar K. de aangifte van verzoeker van vernieling van zijn auto niet eerst geheel heeft afgerond, maar dat zij verzoeker, alvorens de schade aan de auto op te nemen, eerst heeft verhoord als verdachte van mishandeling van de buurvrouw. Ook heeft K. eerst nog een getuige gehoord inzake de vernieling van de auto.

Vervolgens lopen de verklaringen van verzoeker en van K. uiteen.

K. heeft deze werkwijze gehanteerd, omdat de auto van verzoeker ver van het politiebureau stond geparkeerd. Gezien de voortgang was dit de meest praktische oplossing.

. zou verzoeker hebben meegedeeld om, na het horen van de getuige, alsnog mee te lopen om de schade op te nemen. Volgens K. had verzoeker hiermee ingestemd.

Verzoeker heeft echter gesteld dat K. hem in het geheel niet had meegedeeld dat zij later alsnog de schade wilde opnemen. Dit is hem pas later gebleken.

8. Het geheel overziend acht de Nationale ombudsman de werkwijze van K. in deze situatie niet zodanig, dat deze als onredelijk kan worden beschouwd. K. heeft de voortgang laten prevaleren boven het eerst geheel afronden van de aangifte, zodat slechts één keer naar de auto moest worden gelopen.

Hoewel begrijpelijk is dat verzoeker boos is geworden na de onverwachte confrontatie met de aangifte van mishandeling tegen hem, is hiermee niet gehandeld in strijd met het redelijkheidsvereiste.

Wel wil de Nationale ombudsman erop wijzen dat K., zodra zij merkte dat verzoeker het met deze werkwijze niet (geheel) eens was, er achteraf verstandiger aan had gedaan om eerst de schade op te nemen alvorens hem de cautie te geven. Gezien de emoties van verzoeker had dit eventuele problemen kunnen voorkomen.

Dit doet er echter niet aan af dat verzoeker, nadat hij was afgekoeld, die dag alsnog zelf contact met K. had kunnen opnemen om de schade te kunnen laten vastleggen. K. had hem zelfs nog gebeld. De stelling van verzoeker dat hij door de werkwijze van K. zijn schade niet op de verdachte heeft kunnen verhalen, wordt dan ook niet door de Nationale ombudsman gedeeld.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Limburg-Noord, is niet gegrond ten aanzien van het niet in de aangifte opnemen van de schade aan verzoekers auto.

Ten aanzien van het niet reageren op de melding via 112 onthoudt de Nationale ombudsman zich van een oordeel.

Onderzoek

Op 4 september 2006 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer V. te Venlo, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Limburg-Noord.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Limburg-Noord (de burgemeester van Venlo), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd aan één ambtenaar de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Deze ambtenaar is tijdens het onderzoek gehoord.

In verband met haar verantwoordelijkheid voor strafrechtelijk politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Roermond over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid

gesteld haar zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar haar oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd aan de korpsbeheerder en aan verzoeker een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen.

Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Het verzoekschrift van verzoeker van 4 september 2006 en de daarop volgende brieven van 25 september, 12 oktober en 4 december 2006 met bijlagen.

De reactie van de korpsbeheerder van 15 januari 2007 met bijlagen.

De verklaring van betrokken ambtenaar K. van 15 januari 2007.

De reactie van verzoeker van 27 februari 2007.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond